

Często zapominamy o istotnym znaczeniu sakramentów dla naszego zbawienia. Stają się one niejednokrotnie przeszkodami, chcielibyśmy je omijać (jak np. sakrament pokuty i pojednania), uważamy je za niepotrzebne, nie rozumiemy ich znaczenia. Co raz powszechniejsze są przejawy indyferentyzmu religijnego, od którego jest już tylko krok do agnostycyzmu i nihilizmu.

Z tego powodu powszechnie zamiast „chrztu” mamy „chrzciny” i rodzinną biesiadę, gimnazjalistów „zmusza” się do przyjęcia bierzmowania ze względu na potrzebę zdobycia odpowiedniego zaświadczenia, pierwsza Komunia św. jest okazją do zorganizowania pokazu mody „komunijnej” i wystawnego przyjęcia, a sakrament namaszczenia chorych jest nazywany „ostatnim namaszczeniem”, po przyjęciu którego człowiek od razu umiera.

Sakrament bierzmowania, który wyciska charakter i przez który ochrzczeni, postępując na drodze chrześcijańskiego wtajemniczenia, są ubogacani darem Ducha Świętego i doskonale łączą się z Kościołem, umacnia ich i ściślej zobowiązuje, aby słowem i czynem byli świadkami Chrystusa oraz szerzyli wiarę i jej bronili (por. KPK kan. 879).

Drugim etapem inicjacji chrześcijańskiej jest sakrament bierzmowania (confirmatio). Św. Tomasz mówił, że jest to sakrament, który uświęca dojrzałość życia chrześcijańskiego – niejako uzupełnia sam chrzest (S. Th. III, 9. 72 a. I ad I). Bierzmowanie ma utwierdzić w nas to, co zaczęło się podczas chrztu. Wypływająca z przyjęcia tego sakramentu łaska, ma być dla nas źródłem duchowej siły, abyśmy byli zdolni do wyznawania swojej wiary i wprowadzali ją w codzienne życie.

Udzielanie tego sakramentu należy do biskupów. Inna w tym względzie jest praktyka w Kościele wschodnim, gdzie kapłani udzielający chrztu są także szafarzami sakramentu bierzmowania. Również w Kościele łacińskim rozszerzono dyscyplinę w taki sposób, że każdy proboszcz w razie nieosiągalności biskupa na terenie swojej parafii może udzielić sakramentu bierzmowania wiernym znajdującym się w niebezpieczeństwie śmierci (Dekret Św. Kongregacji Obrzędów „Spiritus Sancti munera” z dnia 14.IX.1946r.). Zasadniczym jednak szafarzem bierzmowania jest biskup, a materia jest namaszczenie krzyżmem, czyli mieszanką oleju z oliwek i balsamu, poświęconą przez biskupa w specjalnym obrzędzie odbywającym się w Wielki Czwartek.

Skutkiem sakramentu bierzmowania jest wylanie Ducha Świętego, identyczne z tym, jakie miało miejsce w dniu Pięćdziesiątnicy. Opis tego wydarzenia znajdujemy w Dziejach Apostolskich: „W dniu Pięćdziesiątnicy znowu wszyscy się razem tam zebrali. Aż tu nagle powstał szum z nieba, jakby zerwał się gwałtowny wiatr i napełnił cały dom, w którym przebywali. Wtedy zobaczyli, że nad głowami każdego z nich pojawiły się jakby języki ognia. A Duch Święty napełnił ich wszystkich, i zaczęli mówić obcymi językami, jak im Duch dawał” (Dz 2, 1-4). To wylanie Ducha Świętego wyciska w duszy chrześcijanina niezatarte znamię. Przyjęcie sakramentu

bierzmowania czyni nas jeszcze bardziej dziećmi Bożymi, jeszcze ściślej jednoczy nas z Chrystusem i z Jego Kościołem. Dzięki łasce Ducha Świętego możemy stawać się gorliwymi świadkami naszej wiary.

Każdego roku w naszych parafiach do sakramentu bierzmowania przystępują setki młodych ludzi – uczniów trzecich klas gimnazjów. Ilu z nich jest świadomych rangi tego wydarzenia? Wydaje się, że bardzo niewielu. Motywacją do przyjęcia tego sakramentu nie jest chęć wzrostu we wierze, ale potrzeba zdobycia zaświadczenia, dzięki któremu będzie możliwe zawarcie sakramentu małżeństwa (co nie do końca jest prawdą). Jakże często my, którzy przyjęliśmy kiedyś sakrament bierzmowania, zapominamy o darach, jakimi wówczas obdarzył nas Pan Bóg? Każdy bierzmowany musi pamiętać, że jest zobowiązany – jako prawdziwy świadek Chrystusa – do szerzenia wiary słowem i uczynkiem oraz do jej bronienia.

Bierzmowanie jest tradycyjnie drugim sakramentem wtajemniczenia chrześcijańskiego, w którym ochrzczeni otrzymują pełnię Ducha Świętego, tak jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy. Bierzmowanie jest więc dopełnieniem łaski chrztu, daje jej wzrost i pogłębienie, ściślej jednoczy z Chrystusem dzięki Jego Duchowi, głębiej zakorzenia w synostwie Bożym, pomnaża dary Ducha Świętego otrzymane we chrzcie, udoskonala więź z Kościołem, udziela specjalnej mocy Ducha Świętego do mężnego wyznawania imienia Chrystusa oraz do szerzenia i obrony wiary słowem i czynem (por. KKK nr 1303). Bierzmowanie razem ze chrztem tworzy podwójny sakrament (por. KKK nr 1290). Chrzest prowadzi do bierzmowania i domaga się jego, bierzmowanie z kolei wymaga uprzedniego chrztu i rozwija zapoczątkowane przez niego nowe życie. O związku bierzmowania z chrztem świadczy także wyznanie wiary chrzcielnej składane przez kandydatów oraz to, że świadkami bierzmowania są zwykle rodzice chrzestni bierzmowanych (por. KPK kan. 893 §1, §2).

Sakrament bierzmowania wyciska także na duszy niezatarte znamię czyli charakter, który jest znakiem naznaczenia chrześcijanina przez Chrystusa pieczęcią Ducha Świętego, dając mu moc do dawania o Nim świadectwa (por. KKK nr 1304). Charakter sakramentalny bierzmowania udoskonala również kapłaństwo wspólne wiernych, którego uczestnikami stali się już przez chrzest. Posługa biskupa, który jest gwarantem i sługą jedności swego Kościoła oraz jego powszechności i apostołowości (por. KKK nr 1292), przy udzielaniu bierzmowania wyraża związek tego sakramentu z pierwszym zstąpieniem Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy to Apostołowie zostali napełnieni Duchem Świętym, aby przekazywali Go wiernym przez modlitwę i włożenie rąk.

KODEKS PRAWA KANONICZNEGO O BIERZMOWANIU

/wybrane fragmenty/

Kan. 879 - Sakrament bierzmowania; który wyciska charakter i przez który ochrzczeni, postępując na drodze chrześcijańskiego wtajemniczenia, są ubogacani darem Ducha Świętego i doskonale łączą się z Kościołem, umacnia ich i ściślej zobowiązuje, by słowem i czynem byli świadkami Chrystusa oraz szerzyli wiarę i jej bronili:

Sprawowanie bierzmowania

Kan. 880 - § 1. Sakrament bierzmowania jest udzielany przez namaszczenie krzyżmem na czole, którego dokonuje się przez nałożenie ręki i wypowiedzenie słów przepisanych w zatwierdzonych księgach liturgicznych.

Szafarz bierzmowania

Kan. 882 - Zwyczajnym szafarzem sakramentu bierzmowania jest biskup. Ważnie udziela tego sakramentu również prezbiter posiadający taką władzę na podstawie powszechnego prawa lub szczególnego udzielenia ze strony kompetentnej władzy.

Przyjmujący bierzmowanie

Kan. 889 -

§ 1. Zdatnym do przyjęcia bierzmowania jest każdy i tylko ten, kto został ochrzczony, a nie był jeszcze bierzmowany.

§ 2. Poza niebezpieczeństwem śmierci, mający używanie rozumu wtedy godziwie przyjmuje bierzmowanie, gdy jest odpowiednio pouczony, właściwie dysponowany i może odnowić przyrzeczenia chrzcielne.

Kan. 890 - Wierni są obowiązani przyjąć ten sakrament w odpowiednim czasie. Rodzice, duszpasterze, zwłaszcza proboszczowie mają troszczyć się, żeby wierni zostali właściwie przygotowani do jego przyjęcia i w odpowiednim czasie do niego przystąpili.

Świadkowie

Kan. 893 -

§ 1. Ten może spełniać zadanie świadka, kto wypełnia warunki określone w kan. 874 (patrz: chrzest).

§ 2. Wypada, aby świadkiem był ktoś z chrzestnych bierzmowanego.

Dokumenty wymagane do przyjęcia bierzmowania:

- metryka chrztu,

- zaświadczenie o uczestnictwie w katechezie szkolnej lub ostatnie świadectwo katechizacji,

- w przypadku osób starszych - świadectwo ukończenia katechizacji szkolnej